

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijsch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Dit was het verbond hetwelk zij (de Nephieten) maakten: Zij wierpen hunne kleederen aan de voeten van Moroni; zeggende, wij sluiten een verbond met God, dat wij vernietigd zullen worden gelijk onze broederen in het noordelijke land, indien wij in overtreding zullen vallen; ja, hij mag ons aan de voeten onzer vijanden werpen, om onder de voeten vertreden te worden, indien wij in overtreding zullen vallen.

ALMA 46 : 22.

No. 13.	1 Juli 1911.	16de Jaargang.
---------	--------------	----------------

GELOOF.

Het allereerste in de rij der noodzakelijk op te volgen beginselen van het Evangelie is geloof. Het geloof namelijk dat „een vaste grond is der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken die men niet ziet.” Bij de beschouwing daarvan, dient in het oog te worden gehouden, dat noodzakelijkheid van geloof niet alleen vereischt is bij zaken van godsdienstigen aard, maar evenzeer geloof, als boven omschreven, het eerste beginsel is van alle dingen. En pas wanneer dit goed en in den waren zin des woords wordt begrepen, kan het duidelijk worden, dat ook dit beginsel op godsdienstig terrein moet worden toegepast.

Om te bewijzen, dat geloof het eerst aanwezige uitgangspunt is, of is geweest, bij iedere in de toekomst te volbrengen zaak of daad, kunnen wij gevoegelijk gaan naar het dagelijksch leven, om aan dit ruime veld van waarneming en onderzoek onze voorbeelden te ontleenen.

Een aannemer b.v. heeft op zich genomen een huis te bouwen. Toen hij het bestek en de teekening voor 't eerst zag, was zijn gedachtengang noodwendig als volgt: Ik ben in 't bezit van de noodige kennis om een gebouw te doen verrijzen. Ik zie kans om bij mijne leveranciers de materialen te verkrijgen, welke ik dien te hebben om te kunnen bouwen. De prijs, dien ik, na

afgeleverd werk zal ontvangen, overtreft in zooverre mijne uitgaven, dat de tijd en moeite door mij er aan besteed, daardoor voldoende beloond wordt. Ik koester derhalve het volste vertrouwen en *geloof*, dat ik het werk tot een goed einde zal kunnen brengen. De aannemer echter *berust* niet in dat geloof. Neen, wel wetende dat, wanneer hij nu anders niets zoude doen, dan enkel aan dit geloof te blijven vasthouden, een ander dan, eveneens beziel met geloof aangaande de eindresultaten van een goed welslagen, het werk ter hand zou nemen, drijft zijn geloof, — hetwelk een „vaste grond is van hetgeen hij hoopt”, het welslagen n. l. — hem tot *handelen*, en de tweede stap wordt gedaan, er wordt namelijk een aanvang gemaakt met de voorbereidende maatregelen, welke straks zullen eindigen met het optrekken van het ontworpen gebouw in al zijnen luister.

Een kind gaat ter school, daarheen gezonden door zijne ouders, welke op grond van opgedane ondervindingen *weten*, dat de school de beste plaats is voor een kind, dat in den leertijd des levens zich bevindt. 't Onderwijs aldaar wordt verstrekt door een kundig en bekwaam onderwijzer, welke zijn best doet het kind de eerste beginselen van alle takken der levenswetenschap in te prenten. De onderwijzer tracht het kind te leeren lezen, en schrijft derhalve sommige der ons bekende letterteekens op het bord. Let wel op, de onderwijzer zegt het kind wanneer er 't een of andere teeken verrijst: dit is een a: of dat is een b, enz. enz. Vóór het kind de uitlegging dezer teekens bekwaam, was iedere lettervorm voor hem eene onverstaanbare krabbel, maar nu — den onderwijzer zijn *volle geloof* schenkende, ontwikkelt zich langzamerhand in het kind het besef van de letterteekens te kunnen onderscheiden, en langzamerhand gaat het eerst in 's meesters woorden gekoesterde *geloof* over tot een zeker *weten*, en de geheimenissen om door middel van afgesproken schriftteekens de uitingen van eens anders gedachten in zich op te nemen, zijn het leergrage kind ontsluit geworden. Geloof is overgegaan in wetenschap, of om een Bijbelschen term te gebruiken: geloof is verwisseld met aanschouwen.

In geheel denzelfden zin nu, als van boven aangehaalde voorbeelden uit het leven om ons heen, hebben we ook het geloof op godsdienstig gebied te beschouwen, en juist zoo logisch als in deze voorbeelden oorzaak en gevolg te zamen verband houden, juist zoo eenvoudig en waar houden ook oorzaak en gevolg een onderling verband in het geloof in godsdienstigen of bijbelschen zin.

Want als wij b. v. Hebr. 11 betrachten, het hoofdstuk waaruit aan het hoofd van dit artikel een vers is aangehaald, en we lezen daar onder anderen van Abel, dat hij door het *geloof* eene meer-

dere offerande heeft geofferd dan zijnen broeder Kaïn, dan verstaan wij ook daar, dat 't meerdere en volmaaktere geloof van Abel voor hem slechts de *aansporing* tot de daad is geweest, en dat het meerdere voortreffelijke van zijn offer bestond in de natuurlijke gevolgen van zijne betere daden, gewrocht door, en als uitgangspunt hebbende zijn beter en meerder geloof. Als wij b.v. lezen dat door het geloof Enoch is weggenomen geworden, opdat hij den dood niet zoude zien, dan verstaan wij daaruit zonder verdere toelichting, dat het geloof in God wat hij in oneindig meerder en volmaaktere mate bezat dan zijn tijdgenooten, de oorsprong van zijne betere daden was, de rechtvaardigheid waarvan hem in staat stelde, om met God te wandelen. Vers 7 maakt de hier gebezigde uitlegging van het geloof, wat slechts waarde om zijne gevolgen kan hebben nog duidelijker, want het zegt daar, dat Noach door *Goddelijke aanspraak vermaand* zijnde van de dingen die nog niet gezien werden, en *bevreesd* geworden zijnde, de ark toebereide tot *behoudenis* van zijn huisgezin.

Hier vinden we dan het geloof in heel zijnen oorsprong en voortbrengselen ontvouwd. Noach werd door „Goddelijke aanspraak” vermaand, en hij *geloofde* natuurlijk den Heer. Had hij niet geloofd, dan was hij evenals zij, tot wien hij het Godswoord predikte, niet bevreesd geworden, en had niets voor zijne behoudenis gedaan. Maar nu, door 's Heeren stem op het naderende gevaar opmerkzaam gemaakt, geloofde hij God en trad onmiddellijk overeenkomstig dat geloof handelende op, want hij bereidde eene ark tot *behoudenis* van zijn huisgezin.

Het geloof alzoo was ook hier een spoorslag tot handelen. Een spoorslag zóó groot, dat geen oogenblik werd gedraald, maar onmiddellijk de schreden werden gezet op dat pad, wat van te voren door het geloof als 't ware reeds was afgebakend. En in Heb. 11 gaat Paulus voort, om voorbeeld na voorbeeld aante halen wat al niet door het geloof is tot stand gebracht. Hij vertelt van Abraham, van Izaäk en Jacob, van Sara, van Jozef, van Mozes, van al de Israëlieten, van Rachab enz. enz. en ten laatste, moede geworden van heel die opsomming, zegt hij: „Zal ik verhalen van Gideon, Barak, Simson, Jeftha, David, Samuël en alle de profeten? Door het geloof hebben ze koninkrijken overwonnen, gerechtigheid uitgeoefend, de beloftenissen verkregen, de muilen der leeuwen toegestopt en duizend andere dingen gedaan. Niet het geloof echter alléén bewerkte dit, neen, het geloof beschouwd in dien zin, zooals Paulus het beschouwde, n. l. als *oorsprong* en op den voet gevolgd door tot stand gekomen *dadens*. Alleen zoodanig beschouwd heeft het geloof waarde, en kan het in waarheid een beginsel van groote macht worden genoemd. Geloof wat niet

door werken wordt gevolgd is juist als Jacobus het uitdrukt, een *dood* geloof en bezit niet de minste levenskracht. Somwijlen wordt dit onderwerp wel eens niet goed verstaan, zoodat de Heiligen der Laatste dagen in hunne prediking aan de wereld hier voortdurend den nadruk op hebben te leggen. Alleen dan, wanneer geloof erkend wordt als te zijn de drijfveer tot handeling, kan men spreken van geloof te beschouwen zooals het in den Bijbel wordt voorgesteld. Het geloof in Christus op zichzelf zal niemand iets baten. Het feit toch, dat Christus in werkelijkheid als historisch persoon bestaan heeft, is té wel bewezen, dan dat het geloofd zoude moeten worden in den zin, zooals de Apostel spreekt over geloof, wanneer hij het een bewijs noemt der zaken die niet gezien worden. Te gelooven verder, dat Christus de Verlosser en Zaligmaker der wereld is, heeft op zichzelf evenmin eenige waarde, omreden dit ons geen stap verder tot de zaligheid zal brengen. Alleen dan, wanneer het geloof, zooals aangehaald door Paulus, ook voor ons een spoorslag wordt om het kwade na te laten en het goede te doen, begint het geloof te leven en zich te ontwikkelen, en heeft als natuurlijk gevolg, dat de mensch zich gaat bekeeren. Bekeering volgt dan ook onmiddellijk op geloof, wijl, wanneer werkelijk geloof wordt gehecht aan het feit, dat God tot ons welzijn en onze zaligheid ons zijne geboden gaf, en Christus Zijnen Zoon in het vleesch deed komen, om ons in 't gehoorzamen daarvan een voorbeeld te doen zijn, dan zal het geloof daarvan ons zeggen, dat, zoo wij eenig nut wenschen te trekken van deze voor ons toebereide gelukstaat, wij dan door middel van 't bekwamen van ons zelve, door ons van het kwade tot het goede te bekeeren, blijken hebben te geven, dat wij inderdaad deze dingen geloofden. Dan ontwikkelt zich het geloof, en wordt eene macht voor ons tot bekeering, zoowel als het in de bijbelsche voorbeelden, — waarvan wij aanhaling deden, — eene macht werd tot het volvoeren van allerlei dingen. Zoo dan voert ons het geloof van zelve tot bekeering.

Dit geloof nu is een gave Gods. Dat bijbelwoord hier uitsprekende, hebben we echter niet te denken, dat God deze gave alleen aan enkelen schenkt, welke enkelen wij dan de bijzondere uitverkorenen zouden kunnen noemen. Neen, Vader heeft het vermogen om te kunnen gelooven aan ieder menschenkind op aarde gegeven, even op dezelfde wijze als Hij er voor gezorgd heeft, dat ieder die ooit in 't bezit van Zijne wetten kwam, ook het persoonlijk vermogen verkreeg, om die wetten te kunnen gehoorzamen. Alvorens echter het geloof aan God en zijn plan tot zaligheid te voorschijn kan treden, is het noodig dat eerst het Evangeliewoord verkondigd wordt. Hoe toch — zoo zeide

de Zaligmaker zelven reeds — zullen zij gelooven, indien hun niet gepredikt wordt. Dat is onmogelijk.

En op deze onmogelijkheid grondt zich dan ook het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen, dat zij die hier het Evangelie niet hebben gehoord, voor de prediking ook niet verantwoordelijk zullen worden gesteld. Geen oogst toch kan worden verwacht van een veld waar niet gezaaid is. Maar dáár, daarentegen, waar wèl gezaaid is, en derhalve aan het vermogen om te gelooven gelegenheid is gegeven geworden om zich te ontwikkelen, en om hare vruchten voort te brengen, kan met grond worden verwacht door Vader en Christus, dat het geloof zich zal hebben vermeerderd, en bekeering en liefde tot Gods geboden zal hebben voortgebracht.

Zoo was de beschouwing van het geloof in zijne werken en voortbrengselen in de dagen van Abraham, Mozes en de Profeten. Zoo eveneens werd het verstaan in de dagen van Christus en Zijne Apostelen, alsmede door hen die wij de Heiligen der Eerste Dagen zouden kunnen noemen, en zoo wordt het ten slotte verstaan door de Heiligen der Laatste Dagen.

DE MAN MET DE DONKERE BRILLEGLAZEN.

In het stadswandelpark, op een schoonen zomerschen dag, toen het wemelde van wandelaars en wandelaressen, liep een man rond met een bril op zijn neus, waarvan de glazen er uitzagen zoo zwart als roet.

Het was wezenlijk mooi in dat park, waar men niet gestoord werd door het geroezemoes van de srad. Kastanjeboomen met zwaar gebladerte, forsche beuken, sierlijke berken en ander geboomte wisselden elkaar af in zeer groote verscheidenheid. De geuren van tallooze bloemen balsemden de lucht, waarin de leeuwerikken hoog opstijgend zongen, de lijsters jubelden, en andere gevleugelde wezens, ieder op eigen toon en wijze, hun lust in het leven uitten. Menschen van allerlei leeftijd en stand wedijverden met die geluiden door hun bewonderende uitroepen, opgewekte gesprekken en blijde aangezichten. Een blijde wereld! En dáár liep nu rond die zonderling met zijn donkere brillleglazen.

Hij zag natuurlijk van al de heerlijkheid, te midden waarvan hij zich bewoog, niets. Wellicht had hij ook watten gestopt in zijn ooren, zoodat de uitingen van onschuldige vreugde, die de gemoederen van mensch en dier vervulde, niet tot hem konden doordringen. Hij zag en hoorde van al die weelde van vormen en tonen niet het minste.

Alle bewondering was dan ook verre van hem. Grimmig zag hij er uit, en een luid grommen en brommen kon men

opvangen uit zijn mond. Nu en dan werd dat grommen zelfs feller, als hij zich gevoelig stiet aan een boomwortel of steen voor zijn voeten, daar hij ternauwernood iets onderscheiden kon. Kortom, hij was in de vroolijke wereld een droevige, pijnlijk-aandoende figuur.

Ieder zag deze opvallende verschijning natuurlijk na, verbaasd de een, spottend de ander. „Die man lijkt wel onzinnig!” klonk het hier. „Misschien heeft hij zieke oogen”, luidde elders het zachter oordeel. En weer een ander: „Het is een schande, zoo te loopen brommen, terwijl de heele natuur zoo vriendelijk lacht”. Verder hoorde men: „Het moet misschien een aardigheid verbeelden, met zoo'n donkeren bril rond te loopen”; maar dan werd er bijgevoegd: „Nu, een tamelijk flauwe aardigheid!”

Den man, wien al die opmerkingen en uitroepen betroffen, was daarvan geen enkele ontgaan, al scheen hij ook geheel gehoor- en gevoelloos daarheen te slenteren. Eindelijk bleef hij stilstaan op een punt, waar het 't drukt van wandelaars was, en waar dus ook gemelde op- en aanmerkingen op zijn persoon het talrijkst waren. Hij bleef staan en overzag de menigte met een glimlach om de lippen. En toen allen met verdubbelde aandacht hem gadesloegen, zette hij zijn bril af en, den mond openende, sprak hij aldus de schare aan:

Gij hebt mij bespot. Gij hebt mij voor een dwaas uitgekreten. Gij hebt mij genoemd een schandaal. Waarom hebt gij dat alles gedaan? Omdat ik een donkeren bril op mijn neus had gezet, zoodat ik de schoonheid van dit park niet zien kon. Blijkens de uitdrukking van mijn gezicht scheen ik ook geen oor te hebben voor het liefelijk gezang der vogelen. Als een leelijke brompot liep ik rond op deze plek, die de bewondering van zoovelen oogst. En die bewondering is zeer rechtmatig, wil ik er terstond van heeler harte bijvoegen”.

Hij hield even op. Met klimmende verbazing zagen allen hem aan. De kring om hem heen werd steeds dichter.

„Gij begrijpt mij niet”, ging hij daarna voort, „en dat kan ik mij ook best voorstellen. Maar dit alleen wou ik nu nog zeggen: als triestige figuren in Gods schoone schepping loopen zoovelen rond, die oog, noch oor hebben voor het goede en schoone, dat hun te genieten wordt gegeven, maar die, omdat er wel eens wolken opdoemen voor hun gelukszon of omdat niet alles terstond naar hun wenschen gaat, omdat zij ook wel eens bitter, dit wil ik erkennen, worden teleurgesteld, nergens goeds en zoets meer zien en de wereld gaan uitschelden voor de slechtste van alle denkbare werelden, een grenzenlooze, onbarmhartige woestenij. Zij doen dat ondanks veel goeds en liefs, dat voor hen overbleef,

maar dat zij niet erkennen, niet zien, niet zien *willen* en ten laatste niet meer zien *kunnen*, omdat zij hun oog daarvoor verduisterd hebben. De zwartgallige tuurt zoolang om zich heen en naar het uitspansel door zijn beslagen brilleglazen, totdat hij ten slotte aan een voortdurende zonsverduistering gaat gelooven. Dat is dom, 't is schandelijk ondankbaar. Met zoo'n benauwd rondloopen in Gods schoone schepping, bederft men het leven. Ik heb gezegd. Vaartwel!"

Hij mengde zich onder de menigte, die hem omringde, en verdween uit aller oog. Men zag hem niet weer. Doch zijn woord bleef voortklinken in menig gemoed.

(*Nieuw Leven.*)

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De openbare vergaderingen der Algemeene Jaarlijksche Conferentie in deze Zending, zullen worden gehouden te Rotterdam op Zondag 23 Juli a.s., des morgens 10 uur in 't Verkooplokaal, Goudschesingel 33, 's middags 2 uur in „Excelsior” St. Janstraat en 's avonds 7 uur wederom in 't Verkooplokaal, als boven omschreven.

Al de zendingen worden verzocht aldaar tegenwoordig te zijn, terwijl eveneens alle leden, vrienden en verdere belangstellenden vriendelijk worden uitgenoodigd.

Op Maandag 24 en Dinsdag 25 Juli daaraanvolgende, zullen in de zaal St. Janstraat priestervergaderingen voor de zendingen worden georganiseerd.

HAD IK DAT MAAR GEWETEN.

Het was heel stil in den nachttrein; de passagiers in de slaapwagens schenen in diepe rust. Eensklaps echter hoorde men een klagend geschrei van een klein kind en een andere stem, die vruchteloos poogde het kind te sussen.

„Kan die moeder haar kind dan niet stil krijgen?” klonk daarop de vertoornde stem van één der reizigers. „Op die manier kun je geen oog dicht doen.”

Daar klonk een voetstap in de zijgang, en een heer met een kindje op den arm trad op den spreker toe. „Mijnheer,” zei hij, „de moeder van dit kind ligt in haar kist in den bagagewagen, en ik heb al anderhalve dag met de kleine getobd. Ik ben op weg om het naar de familie van mijn vrouw te brengen. Doch ik zal mijn best doen om 't kindje stil te houden.

De heer, die niet slapen kon, sprong op, „Had ik dat maar

geweten!" riep hij uit. „Nu schaam ik mij over mijn ruwen uitval. Doch, mijnheer, u zult vermoed zijn; laat mij het kindje voor u dragen en gaat u rust nemen.”

En hij liep de gang op en neer, tot de kleine in slaap viel.

* * *

„Had ik dat maar geweten!" Ja, hoeveel onaangename woorden zouden niet worden gesproken, als wij maar geweten hadden, wat de oorzaak was van onze ontstemming. Laten we dan voorzichtig zijn bij wat we denken en zeggen; laten wij nimmer lichtvaardig oordeelen.

(Blijde Boodschap).

ONTSLAG EN BENOEMING.

---

26 JUNI 1911. —

Ouderling Arthur T. McKell is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. 5 Nov. 1908 arriveerde hij te Rotterdam, en is sedert dien tijd in de Groninger, Rotterdamsche en Amsterdamsche Conferentie werkzaam geweest.

Ouderling Jesse Haws is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Hij is 5 November 1908 te Rotterdam aangekomen en heeft sedert dien tijd in de Arnheemsche, Rotterdamsche en wederom in de Arnheemsche Conferentie gearbeid.

Ouderling Thomas E. Caffall is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Op 10 December 1908 kwam hij te Rotterdam aan en heeft sedert dien tijd in de Rotterdamsche Arnheemsche en wederom in de Rotterdamsche Conferentie gewerkt.

Ouderling Ellis A. Heninger is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. 24 December 1908 arriveerde hij te Rotterdam. Hij heeft in de Groninger, Rotterdamsche en Amsterdamsche Conferentie gearbeid. Op 1 Maart 1911 werd hij aangesteld als President der Amsterdamsche Conferentie, welk ambt hij tot zijn ontslag heeft bekleed.

Ouderling O. T. Parker is aangesteld als President van de Amsterdamsche Conferentie.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
B. TIEMERSMA

DE BIJBELBOEKEN EN HUNNE SAMENSTELLING.

De geschiedenis der eeuwen, der volkeren kleinood, de standaard van het geloof en de pleitbeslechter in de geschilpunten der overtuigingen. Voorwaar dit alles is de Bijbel. De kennis des levens is uit zijnen mond als 't ware voortgesproten. Diepe denkers en vrome vaders hebben op zijne gewijde bladeren gestaard. Een houvast in 's levens lijdensschool is hij geweest voor den eenvoudige. Eeuwen en eeuwen zijn over zijnen grijzen kruin gevaren, en met trouw en in eere heeft hij storm na storm doorstaan. De vinnigste critiek heeft zijne waarheden niet omver kunnen werpen, en de zedelessen in zijnen schoot vervat, geleerd en gepredikt door mannen uit het verste verleden, zijn zijne nog onwraakbare getuigen. Het nageslacht van verre generaties leest nog thans de verheven profetiën, 't verslag der heilige oorlogen, en de gouden draad van het volmaakte Godswoord bindt nog thans zijne boeken saâm tot eene der schoonste parelen, ooit aan de aardbewoners geschonken.

Ook de Heiligen der Laatste Dagen, ofschoon door hunne tegenstanders het tegendeel van hen wordt beweerd, erkennen deze aloude oorkonden, en schoon ze niet als de Christenen den Bijbel als het *eenige* Godswoord aanvaarden, toch hebben ze hem de eerste en eereplaats afgestaan in hunne rij van standaardwerken.

De Heiligen beschouwen den Bijbel meer van dat standpunt waarop hij zichzelf plaatst, n.l. om te zijn eene verzameling der geschriften voortgebracht en ontstaan ten deele door de onmiddellijke Godsregeering onder Israël, en ten anderen deele door de getuigenis van hen die met den Zaligmaker eensgezind waren, en kort na zijn verscheiden hunne geschiedenissen daaromtrent hebben geschreven.

Als wij zoo voor ons hebben liggen dien Bijbel, gedrukt als hij is in allerlei talen, en met uitzondering misschien van enkele woorden of gezegden, zoo goed als geheel gelijk, zijn wij onwillekeurig geneigd om te denken, dat ofschoon weliswaar uit de thans doode talen overgezet, we toch hier een boekwerk hebben wat zoo als het daar ligt uit den mond des Heeren is voortgekomen, en in werkelijkheid hebben dan ook velen zich deze voorstelling er van gemaakt.

En toch is niets minder waar dan dat.

In de eerste plaats heeft niet iedere Bijbelschrijver op bijzonder Goddelijk bevel de pen of schrijfschrift beter gezegd, ter hand genomen om zijn boek op te stellen, en dan in de tweede plaats is lang niet ieder boek, wat eenmaal door Goddelijke inspiratie was geschreven ons in den loop der tijden bewaard gebleven.

Om het eerste hier te bewijzen, slaan wij maar eens op Lucas 1 : 3, waar de Evangelist verhaalt aan Theofilus, dat het ook *hem goed gedacht* heeft, om na alles van voren af aan naarstiglijk te hebben onderzocht, een verhaal in orde te stellen van de dingen welke onder hen volkomene zekerheid hadden. Wij willen de nadruk er hier op leggen, dat dit niet verkeerd begrepen moet worden. Zonder twijfel heeft ook Lucas evenals alle andere bijbelschrijvers zijn boek geschreven onder Goddelijke inspiratie, maar niet ieder woord en iedere uitdrukking is nog hem, nog de meeste andere bijbelschrijvers door den Heer gedictieerd geworden. De Heiligen der Laatste Dagen zouden dienen te verstaan, dat ieder van hen die medegeholpen heeft om de Bijbelboeken tot stand te brengen de stempel van zijn eigen persoonlijkheid op zijn werk heeft gedrukt. Dat niet alles wat eenmaal eveneens onder de inspiratie van 's Heeren Geest is geschreven geworden bewaard is gebleven, wordt ten klaarste verduidelijkt door verschillende aanhalingen in den Bijbel zelf, van onderscheidene boeken, waarvan thans geen spoor meer bekend is, Zoo lezen wij b v. in Ex. 24 : 7 van een Boek des Verbonds, in Num. 21 : 14 van een Boek der oorlogen des Heeren, in Joz. 10 : 13 van een Boek des Oprechten, in I Kon. 4 : 32 van duizend en vijftienden van Salomo, melding wordt verder gemaakt in I Kon 11 : 41 van het Boek der geschiedenissen van Salomo, enz., enz.

Met betrekking tot het Nieuwe Testament lezen we in I Cor. 5 : 9 van een vroeger door Paulus aan de Corinthiërs geschreven brief. In Efeze 3 : 3 van een door hem aan hen gezonden epistel waarvan onze hedendaagsche verzameling geene melding maakt. In Collossensen 4 : 16 wordt den gemeenteleden aldaar aanbevolen om den brief te lezen, die uit Laodicea geschreven was. In Judas 1 : 3 wordt eveneens door den Apostel verwezen naar eenen brief welke al eerder door hem moet zijn geschreven, en in het veertiende vers spreekt hij over zekere profetiën van Henoch, welke toen wel en thans niet meer in onze verzameling bestaan.

Genoeg echter hierover. Wij wenschen geene atbrekende critiek op den Bijbel te leveren, maar enkel slechts onze lezers doen zien, dat de boeken door ons bezeten op hunne lange en moeitevolle reis naar hier, velen van hunne oorspronkelijke metgezellen hebben verloren.

De boeken des Ouden Testaments waren oorspronkelijk in de Hebreeuwsche taal geschreven. Dit was de taal n.l. van hunne opstellers — de Joden. De boeken van het Nieuwe Testament daarentegen waren geschreven in hunnen oorsprong, in het Grieksch. De Grieksche taal was toen ter tijde in het ver uitgestrekte gebied van het Romeinsche rijk de taal der geheele beschaafde wereld.

Waren we nu nog in 't bezit van die oorspronkelijke werken, dan zou het een onmogelijkheid blijken om ze samen in één band te hebben. Wijl de Hebreeuwsche taal juist andersom wordt geschreven, n.l. van af de rechterkant der bladzijde, zoo zouden dan de titels en de slotverzen tegen elkander aankomen. Als 't goed zal zijn moesten we derhalve dan ook feitelijk niet zeggen: de Bijbel wordt *verdeeld* in Oud en Nieuw Testament, maar: de Bijbel *bestaat* uit die beide.

Het woord Bijbel is afgeleid van Biblia, en Biblia is een meervoud in 't Grieksch en beteekent *boeken*. Vandaar dan ook dat het woord Bijbel feitelijk beteekent: Verzameling van boeken. Chrysostomus, welke ongeveer 400 jaar na Christus leefde is het vermoedelijk geweest, welke dien naam aan de gewijde geschriften gaf. Wanneer wij hier spreken van „gewijde geschriften” dan dient even te worden verduidelijkt, dat daar toen ten tijde nog slechts de boeken van het Oude Testament onder werden verstaan. Die van het Nieuwe Testament werden eerst in de tiende eeuw algemeen erkend als Kannonyke boeken.

Het hier aangehaalde woord *Kannonyk*, ofschoon thans toegepast op heel onze Bijbelverzameling heeft zijnen oorsprong eveneens pas gevonden in de dagen der latere Christenen, hoewel het ook is toegepast op de gewijde geschiedenis der Hebreëen, ons Oude Testament. Het woord *Kanon* beteekent *regel*, en de met den naam *kannonyk* aangeduide boeken, waren die welke *geregeld* werden voorgelezen, en bijgevolg altoos voorhanden moesten zijn. De boeken die daar buiten vielen, maar toch door hunnen ernst en oudheid eerwaardig waren, werden *apokryf* of *verborgen* boeken genaamd; niet omdat zij in 't bijzonder verborgenheden bevatten, maar omdat zij weggesloten en buiten gebruik werden gehouden. Dat echter de zoogenaamde Kannonyke boeken alleen een bindend gezag zouden hebben, wat den Apokryven ontzegd zoude moeten worden, is eene instelling van veel jongeren datum, toen de oorspronkelijke kerk zich reeds in diep verval bevond.

Ofschoon ook wij als Heiligen der Laatste Dagen deze zoogenaamde Apokryfe boeken niet gebruiken, althans niet als eene der standaardwerken der Kerk, heeft niet in de eerste plaats tot

reden, dat wij het algemeen gevoelen der hedendaagsche Christenen deelen, als zouden namelijk deze boeken in 't geheel niet betrouwbaar zijn, maar vindt veelmeer zijnen oorzaak in het feit, dat wij voldoende van de woorden Gods tot de ouden in ons bezit hebben, en wij voor ons om tot geloofsregel te dienen liever onze blikken wenden tot dezen tijd, om acht te slaan op datgene wat 's Heeren profeten ons in overeenstemming met Zijnen wil thans hebben te openbaren.

Wij hebben straks gezegd, dat de taal waarin het Nieuwe Testament was geschreven, die der oude Grieken was. Beter misschien is te zeggen, dat het dat soort Grieksch is geweest wat de Joden in die dagen gebruikten. Oorspronkelijk hun eigen Hebreeuwsch hebbende, werd dat langzamerhand, — doordat zij niet meer hun eigen nationaliteit bezaten, maar onder Romeinsche heerschappij zich bevonden, welke Romeinen, zooals gezegd het Grieksch spraken, — verbasterd, en ontstond uit de vermenging dier twee, Grieksch en Hebreeuwsch n.l., als 't ware een derde taal, bekend onder den naam van *Helleensch*, en het was dit Helleensch of verbasterd Grieksch, waarin de boeken van het Nieuwe Testament door — zooals wij weten — vroegere Joden werd geschreven.

Na zooveel in breede trekken te hebben medegedeeld over den algemeenen oorsprong, laat ons thans een oogenblik stil staan bij de vertaling of verschillende vertalingen, welke gedaan zijn geworden om ons in 't bezit van onzen hedendaagschen Bijbel te stellen.

Nadat al de Apostelen van voorheen, en ook Paulus den weg van alle vleesch waren gegaan, en hunne lichamen — de meesten zijn den marteldood gestorven — in het koele graf waren gelegd, om hunne opstanding te verbeiden, vertakte de thans hare eenheid missende Kerk zich langzamerhand in verschillende richtingen. Oostwaarts zich uitbreidende, vermenigvuldigden hare leden zich onder de Syrische en Arabische volkeren, en westwaarts ontstond langzamerhand de Kerk welke haren hoofdzetel te Rome koos, alwaar toen ter tijde de Latijnsche taal werd gesproken. In het middenpunt vestigde zich de Grieksche Kerk, en ieder dezer drie had behoefte aan verschillende vertalingen der gewijde geschriften. Ieder dan ook trachte de boeken overeenkomstig hunnen landaard en in hunne taal te vertalen, zoodat al spoedig drieërlei vertalingen ontstonden, de Grieksche n.l., voor de middenafdeeling, de Syrische voor de westelijke en de Latijnsche voor de oostelijke afdeeling. Dat deze onderscheidene vertalingen hemelsbreed van elkander verschilden, behoeft ternauwernood te worden opgemerkt.

Van die laatstgenoemde nu, de Latijnsche n.l. welke naar

Italië, alwaar Rome als hoofdzetel gevestigd was, de *Itala* werd genoemd, zijn alle de Westersche vertalingen ontsproten.

Deze eerste vertaling, de *Itala*, werd in het jaar 382 na Christus door Hiëronymus nogmaals en scherp critisch omgewerkt, uit welker nieuwe vertaling de nog thans bestaande *Vulgata* ontstond. Deze *Vulgata* nu berust nog heden in het Pauselijk Vaticaan te Rome, en is dan ook het oudste geschrift in 't bezit der Christenen, wat bestaat. Nogmaals zij hier opgemerkt, dat hier natuurlijk geen sprake meer is van de origineele handschriften, maar dat deze *Vulgata* minstens reeds de tweede omgewerkte vertaling is, van de grootendeels in Helleensch dialect geschreven werken van het Nieuwe Testament. Zooals gezegd, van uit de *Vulgata* zijn alle Westersche vertalingen verder ontsproten, en de Bijbel door Luther in veel veel latere jaren aan 't licht gebracht (1534) was geschreven in 't Hoogduitsch. Engeland verkreeg zijn oudste vertaling van Wiklef, een van de eerste Hervormers mede, en de eerste Nederlandsche Bijbel werd geschreven in de Vlaamsche taal.

Zoo hebben we dan een kort overzicht gegeven van de verschillende bewerkingen, welke de grondtekst heeft moeten ondergaan, alvorens wij die in de hedendaasch algemeen gesproken moderne talen hebben verkregen, en kunnen wij ons eenigzins een begrip vormen, waarom het noodig was, dat de inspiratie des Heeren, Joseph Smith leidde om in het 8ste geloofsartikel neer te schrijven, dat door de Heiligen der Laatste Dagen in den Bijbel geloofd werd *in zoverre als hij nauwkeurig* vertaald is.

Voegen we ten slotte er nog bij, dat de onderscheidene autoriteiten, welke zich met de twee eerste vertalingen hebben belast, — waaruit zooals gezegd alle anderen zijn ontsproten, — gerangschikt moeten worden onder de Roomsche Katholieke geestelijkheid, wier autoriteit ook zelfs door de Protestanten niet wordt erkend, dan springt ons gemakkelijk en duidelijk in 't oog het voordeel wat den Heiligen is geboden, om levende orakelen in hun midden te hebben, welke opnieuw hun gezaghebbend woord doen weerklinken, door te zeggen: „Aldus zegt de Heere, Heere !”

VERPLAATST.

Ouderlingen J. B. Castleton is van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, Eugene Smith van de Rotterdamsche naar de Groninger, George C. Nuhn van de Groninger naar de Rotterdamsche en P. 't Hart van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche Conferentie verplaatst.

HOOP VAN ISRAËL.

De hoop der toekomst! Gelijk onder het aloude volk des Heeren de hoop hunner harten was gericht op hun nakroost, waarin zij terecht eene vervulling der beloften hen gegeven, zagen, zoo is ook de hoop van de Heiligen der laatste dagen gericht op hunne kinderen. Ook zij waken met angstvallige zorg over de nieuwe en jonge loten den stam ontsproten, want eens komt de tijd, dat deze jeugd de plaats der ouderen zal vervullen, en de taak der ouders op die der kinderen zal worden overgebracht.

Vele van onze Hollandsch sprekende Heiligen, waren reeds menschen die den vollen wasdom hadden bereikt, toen zij met het Goddelijk Evangelie in aanraking kwamen, en 't vuur der overtuiging in hunne harten was ontbrand. Bij velen van hen, was reeds de eerste en beste tijd des levens voorbij gesnel, en ofschoon 't Evangelie hen leerde, dat vooruitgang op ieder tijdstip des levens kon worden aangevangen, toch reeds was de eerste jeugd welke hen 't beste in staat kon stellen om tot pilaren der Kerk zich te ontwikkelen, gegaan. De vreugde huns levens is echter gelegen in het feit, dat Vader in den Hemel hen kinderen schonk, welke geboren en opgebracht onder de reine wetten van het Evangelie, de eenmaal gezette voetstappend er ouderen zullen gaan drukken, en 't gebouw door hen begonnen, tot heerlijke voltooiing, zullen brengen.

Het werk des Heeren in deze laatste dagen begonnen, is een eindeloos werk, en vooruitziende en ons herinnerende dat er eens een tijd zal komen, dat alle knie zich voor Hem zal buigen, dan komen we tot de gevolgtrekking, dat de weg tot voorbereiding daartoe zich uitstrekt over eene nog eindelooze reeks van geslachten in de toekomst, — en 's Heeren Kerk pas in beginsel nog slechts gesticht op aarde, zal het door haar voortgebracht zaad moeten trainen, om hare toekomstige voortzetters te kunnen zijn. Welk een grootsche plicht alzoo rust er op de schouders van hen aan wien het zaad der toekomst, de hoop van Israël is geschonken geworden. Een dubbele reden hebben zij, om zich in de wegen des Heeren te bekwamen. Hun voorbeeld zal tot op zekere hoogte den levensweg hunner kinderen afbakenen, en die ouders welke het droeve voorbeeld gaven aan hunne kinderen om 's Heeren geboden te verwaarloozen, zullen eens tot de ervaring komen dat in den waren zin opgevat, wel terdege de zonde der ouders aan de kinderen zal worden bezocht. Heil hen daarentegen wier leven en wandel zóódanig is geweest, dat wanneer eens het hoofd ter rusten wordt gelegd, en het kinde-

rental, — op hare beurt misschien al weer vermenigvuldigd, — zich om de sponde schaart, zal kunnen getuigen: daar ligt de vader of de moeder die in de opvattingen des levens, van af onze vroegste kindsheid ons sterkend voorbeeld is geweest, en met altoos bereidwillige liefde onze hand heeft gevat om de wankelende schreden te schragen. Is dat het geval, dan kan dankbaar op den afgelegden levensbaan terug worden gezien, en ofschoon ieder tot aan 't eind zijne zwakheden zal blijven behouden, toch kan dan met vertrouwen de geest bevolen worden in de handen van den Schepper, en eene plaats zal worden erlangd onder hen die trouw ten einde toe hebben gestreden. Het verder dragen van 's Heeren werk hier op aarde is dan gelegd in die handen, thans nog klein, maar die gesteund en geholpen, voorgelicht en onderwezen, alsdan zullen blijken de beginselen van het Evangelie met de moedermelk te hebben ingezogen, en vervuld met de voortbrengselen van het zaad der oprechtheid in hunne kindsheid toegediend, in staat zullen zijn om de voetstappen hunner edele ouders te drukken. Den Spreukendichter van ouds zeide eenmaal: de vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid! Laat iedere Heilige der Laatste Dagen, aan wien God de Vader kinderen schonk, dan toezien dat reeds in hunne prilste jeugd den kinderen de ware vreeze des Heeren wordt geleerd; hunne nagedachtenis zal dan hier op aarde in gezegende herinnering blijven, en het volle loon voor hun getrouwe werk zal in de opstanding recht blijken levende vruchten te zijn.

Leert hen bidden in hun kindsheid;

Prent hen waarheid in de ziel; —

En het zaad van 't Evangelie

Wordt een boom, — daar 't biddend viel.

De eerste en voornaamste les tot behoud van onze gezondheid, is: Weest matig! Dr. Abernethy ging vaak bij zijn bezoeken aan zijn rijke, weelderig levende patiënten naar hun keuken om het keukenpersoneel een hand te geven: „Goede vrienden”, zei hij, „ik ben jullie veel dank verschuldigd, want je bewijst mij groote weldaden. Je bekwaamheid, je vernuftige en smakelijke manier om de menschen te vergiftigen, stelt ons, geneesheeren, in staat om in rijtuigen te rijden; zonder jullie hulp zouden wij allen te voet gaan en verhongeren”.

Werkt zoo lang het dag is, eer de nacht komt, waarin niemand werken kan.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Naar aanleiding van een toespraak door Ds. Petersen van Veendam, gehouden in de Gereformeerde Kerk te Delfzijl, was door de zendelingen van Groningen op Zondag 18 Juni l.l. aldaar eene zaal gehoord, alwaar in den avond omstreeks 50 menschen tezaam waren gekomen, welke met de grootste aandacht luisterden naar de weerlegging der beschuldigingen van Ds. Petersen. Sprekers waren Conferentie-President P. Badger van Groningen en Ouderling B. Tiemersma van Rotterdam. Aan het einde der vergadering werden eenige boeken verkocht en een tal van tractaten uitgegeven.

ZATERDAGAVOND.

Moedertje heeft er haar huisjen op streek,
Kneutrig zoo'n huisje op het eind van de week!
Net zijn de witte gordijntjes gespannen,
't Lampeke pinkt in de koperen kannen,
't Blinkendē keteltje suist er met lust,
Zingt zoo gezellig bij de avond in rust.

't Blozende lijveke heelemaal bloot,
Spartelt een kleuter in moederkes schoot,
Rekt zich en schuurt zich de mollige beentjes,
Steekt in zijn snoetje de rozige teentjes.
Moedertje kriebelt hem keer dan op keer,
Vader legt even de krant er bij neer.

Eén maar alleen van de drie heeft het druk,
Twee kijken zwijgend en stil van geluk.
— Stil op een leuning, een lepel, een schrijntje
Schemert een stipjen, een lichtjen, een lijntje; —
't Krekeltje kriekt aan den haard maar: kreek! kreek!
Kneutrig zoo'n huisje op het eind van de week!

(Vrij gevolgd naar LOVENDAAL.)

INHOUD.

Geloof	Blz. 197	De Bijbelboeken en hunne samen-	
De man met de donkere brillen-	" 201	stelling	Blz. 205
glazen	" 203	Verplaatst	" 209
Conferentie-Aankondiging	" 203	Hoop van Israël	" 210
Had ik dat maar geweten	" 203	In ons eigen Zendingsveld	" 212
Ontslag en Benoeming	" 204	Zaterdagavond	" 212

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.